

“Van welke bende?” vraagt Gnoef geïnteresseerd aan Boinkert.

Als Rode Ridder is het belangrijk te weten wie in welke bende zit en vooral waar de bende hut gelegen is. Dan kun je immers in het heiligdom van de andere bende komen en hun geheimen ontdekken.

Zo hebben Machol en Gnoef een keer de nieuwe buurjongen Rki gevangengenomen, omdat ze vermoedden dat hij bij de bende van de Rooinekken hoorde. De aanslag was goed voorbereid: ze hadden zich vermomd door een jutezak over het hoofd te trekken, met twee gaten erin voor de ogen. Ze hadden Jahom opdracht gegeven Rki mee te lokken richting de Spruitje en toen hij passeerde, hebben ze hem van achter een struik besprongen.

Al te bang was de dikke Rki eerst niet, hij gilte al snel dat hij wist dat het Machol en Gnoef waren. Dat was een tegenvaller, want Gnoef en Machol hadden afgesproken met diepe schorre stemmen te praten om zo onherkenbaar te blijven. Zonder pardon kreeg Rki ook een jutezak over zijn hoofd getrokken en hij werd door Machol, die onwaarschijnlijk sterk is, vastgebonden. Toen Rki niets meer zag en alleen maar de schorre stemmen hoorde, sloeg dan toch de paniek toe. Eerst hield hij vol dat hij bij geen enkele bende hoorde. Toen Machol dreigde hem met jutezak en al in de Spruitje te gooien, plaste Rki in zijn broek van angst en kwam hij jammerend met een vaag verhaal over een bende hut in een boom aan de voet van de bergen, niet ver van de Spruitje.

Ze hebben Rki daarna laten gaan omdat het etenstijd was en ook Gnoef en Machol bijtijds thuis moesten zijn voor avondeten.

Dat was niet lang geleden en nu hoort Gnoef van Boinkert een soortgelijk verhaal.

“Het zal wel van de Rooinekken zijn, maar we hebben de hut niet gevonden,” antwoordt Boinkert.

Over de Rooinekken is niet zoveel bekend, omdat ze naar een andere basisschool gaan. Deze school ligt dicht bij de stad en de jongens zijn er slimmer en gehaaid, is het algemene idee. Veel van die jongens komen uit het buitenland, net als Rki, en zij kijken neer op de veelal lokale lui in de buitenwijken. Gnoef is dan ook een van de weinige buitenlanders in een school vol lokale lui of Kaki's, zoals de Rooinekken hen vaak smalend noemen.

Gnoef vertelt aan Boinkert wat hij te horen kreeg over de bende hut van de Rooinekken, zonder namen te noemen. Hij heeft namelijk gezworen zijn Rode Ridder-bende geheim te houden. Zo staat het in hun Rode Ridder-contract, door elk bendelid bezegeld met een in eigen bloed gedompelde vingerafdruk.

“Dan moet het wel daar zijn! We moeten verder zoeken,” roept Boinkert en allebei turen ze naar de bergen die achter het populierbos oprijzen. De Spruitje stroomt daar in een smal dal tussen de bergen door, met nog net genoeg ruimte voor het treinspoor dat uit het zuidwesten komt en zich daar gedwongen naast de Spruitje voegt.

Gnoef voelt een opgewondenheid in hem. “Dan moeten we door het Land van Wol en Haar,” zegt hij.

Gnoef lacht als hij de verbazing van Boinkert ziet. “Zo heet het land achter het treinspoor,” zegt hij. “Daar wonen wolmannen die je bespieden en van boom tot boom rennen.”

“Je bent zelf een wolman, man!” lacht Boinkert. “En die gaan zeker ook naar de kakerskistkerk?”

Gnoef voelt een schok en zijn hoofd kleurt rood. “Nee, de wolmannen wonen op die vlakte daar tussen de doornbomen en zij weten niets van een kakerskistkerk,” zegt hij snel en hij wijst naar het gebied daar achter het treinspoor.

“Maar de bende hut ligt tegen de bergen, man,” zegt Boinkert, wijzend naar het noorden.

“Ja, dat weet ik,” zegt Gnoef, “Maar dan moet je ook onder het spoor door en dan ben je toch in hun gebied. Het spoor is de enige grens waar de wolmannen zich aan houden.”

“En klimmen ze dan ook de bergen op, rennend van boom tot boom?” vraagt Boinkert spottend.

“Misschien, maar ze gaan niet al te hoog,” antwoordt Gnoef. Hij probeert het onderwerp te veranderen. “Die bergen daar in de verte zijn te hoog denk ik.”

Ze kijken allebei naar de verre horizon, naar waar de doornboomvlakte overgaat in een dunne heilige wolkenlaag, waar vaagblauwe bergen bovenuit stijgen. Gnoef voelt een vreemde bekoring als hij ernaar kijkt. Het moet er woest en verlaten zijn, denkt hij.

“Ooit ga ik daarnaartoe,” mijmert Gnoef. “Achter die bergen ligt het buitenland.”

“Vol met buitenlanders net als jij,” grapt Boinkert. “Misschien ligt dáár dan de kakerskistkerk.”

Gnoef kijkt ongemakkelijk om zich heen. Dan ziet hij in de verte plots een wit wolkje omhoogschieten. Eerst kan hij dit niet geloven, maar dan schiet er nog één op, en nog één, en dan ziet hij een stroom witte wolkjes tevoorschijn schieten uit een voortrazende zwarte slang die het treinspoor volgt.

“Kijk daar, de stoomlocomotief!” gilt Gnoef en hij springt omhoog. Boinkert springt ook op en dan gebeurt het. Hun groene uitkijkpost trilt gevaarlijk en dan horen ze ergens onder hen een luide kraak.

Even ondergaat Gnoef een gevoel van gewichtloosheid als hij en Boinkert in vrije val naar beneden storten. Even is het of de tijd stilstaat. Dan voelt hij het lianennet onder zich aanspannen en weer naar boven deinen.

Ze deinen wat op en neer en blijven dan liggen in het dieptepunt van het lianennet om hen heen. Weg is hun mooie uitzicht en liggend kijken ze nu omhoog naar de andere boomtoppen, die in een boog het lianennet nog omhooghouden.

Even blijven ze verbijsterd liggen, maar dan gilt Boinkert weer. “Jahoeeee, dat was cool! We leven nog!”

Gnoef voelt ook een grote opluchting, maar dan beseft hij: hun hoge groene troon is nu kapot, nooit kunnen ze nog van dat uitzicht genieten.

“We gaan op zoek naar de bendehut van de Rooinekken, wat zeg jij?” vraagt Boinkert.

Gnoef gaat rechtop zitten. “Ja, doen we.”

Dan horen ze plots de driftige stoomgeluiden van de locomotief, gevolgd door een langgerekte fluit. De trein is niet meer te zien, maar toch voelen ze dat die dichtbij is en ergens achter de bomen voorbijraast, door de vallei naar het noorden toe.